

Пеперуга

Ти каза само една дума, Исусе.
Ти каза: „Живей!“ – И аз оживях.
Изправих се, тръгнах след Тебе –
невидим за другите,
но за мене – познат.
Значи това бил животът! –
А доскоро бях долу, на тъмно!
Като някаква ларва се мъчех,
без посока „напред“ – да напредвам,
и безсмислена „цел“ – да преследвам.
Значи това бил животът! –
Под Твоето слънце покоят;
от Твоя вятър понесена
да летя, а не да се ровя;
и да зная,
че при Тебе ще стигна
във края на моето битие.

18.08.1995

Търпение

„Каза и тази притча: Някой си имаше в лозето си посадена смокиня; и дойде да търси плод на нея, но не намери...“

Лука 13:6-9

Посадихме фиданка в градината:
окопахме грижливо наоколо,
завързахме здраво към колеца,
та да издържа на вятъра.
Поливахме, плевихме, кастрихме –
направихме всичко по книга;
и така – за ябълки чакаме
вече от пет-шест години.
Тази пролет покри се със цвят –
розово облаче, уханна премяна.
Десетки цветчета завързаха плод,
после окапаха и покриха поляната...
Останаха горе само листа –
гребни отпърво, след туй по-големи.
Но от многото „ябълки“ – остана една –
първа отплата за мойто търпение...

Колко дълго ме чакаш, Исусе, и Ти? –
чакаш ме вече десетки години.
Дали ще намериш във мен плодовете добри,
или само джунгла от листи зелени?

15.01.1995

Един последен ген

На моя любим

Винаги идва последният ген –
генят на раздялата.
Но в известен смисъл за всеки от нас
той е и ген на началото.

– Довиждане, сбогом! – подавам ръка,
жалко, календара не мога да върна.
Няма време тука за дълги слова,
Няма място вече за сълзи.

Поглеждаш разсеяно, сякаш вече си там,
накъдето се релсите вият.
Остава перонът след теб опустял;
вятър бързо сълзите ми трие.

Само нощем, когато затворя очи,
мога пак назад да се върна:
с теб да тичам по онези поляни, гори;
пак във къщи засмян да те зърна...

16.12.1995